

frem, staa som fuldt selvstændige. Ere vi paa-virkede fra Udlandet — jeg skal indskrænke mig til denne Bemærkning for at imødekomme Formandens Ønske om at slutte saa hurtigt som muligt —, saa ere vi paa-virkede fra de store Kulturstater, hvorfra de store Bevægelser have deres Udspring. Sagen er ikke gaaet til paa den Maade, at en Kulturbevægelse er optraadt i de vestlige Kulturstater; derpaa efter et halvt hundrede Aars Forløb har grebet om sig i Tyskland, og saa er kommen til os pr. Fragtvogn ad Landevejen. Nej, vi have altid staaet i direkte Forbindelse med selve Kulturens Centrer, fulgte lige saa tidlig med som enhver som helst anden Nation og ydede et Bidrag, vi fuldt ud kunne være bekendte, til Fælleskulturen. Naar jeg har knyttet disse faa Betragtninger, som jeg som sagt ad anden Vej skal komme til at fortsætte, er det, fordi der lever Skandinaver og Danske i alle 5 Verdensdele, og ofte leve de under Forhold, der kunne være ret trykkende for dem selv. I gamle Dage var Forholdet saaledes, at, naar man erobrede en Provins fra et fremmed Folk, undertrykte man dets Kultur og tvang det ind under de erobrendes Aandsliv. Nu skulde man gerne være saa humaniseret, at hvilken Landforørgelse en Magt end kan komme i Besiddelse af, saa respekterer man det aandelige Liv, der findes hos den erobrede Befolkning. Saa langt skulde man være kommen, og saa langt er man ganske sikkert i alt væsentlig kommen i human Henseende, men netop fordi man nu kan vente, at Humaniteten har udbredt sig saa vidt, er det af Værdi for alle de Danske, som leve uden for Danmark, ganske bortset fra hvilket Lands lovløydige Undersaatter de end kunne være, at de have Ret til at hævde, at det danske Folk har bragt ikke blot efter sin Størrelse, men ogsaa i Virkeligheden, et lige saa stort Tilskud til Kulturens Nydannelser og Frémsskridt som et enkelt andet og større Folk. Og det er blot, for at man uden for Danmarks Grænser i de 5 Verdensdele, hvor de Danske findes, kan faa Indtryk af og kan blive opmærksom paa, at vi virkelig have Ret til at hævde vor aandelige Selvstændighed, at jeg har lagt Beslag paa Tingets Opmærksomhed i denne halve Time. Jeg skal endnu til Slutning tilføje, hvad jeg allerede har berørt, at netop i Nationalmuseet, i dets Ordning og i den Videnskab, der er udgaaet derfra, er der et Vidnesbyrd, som aldeles ingen kan afdisputere os, om den Dygtighed og Selvstændighed, med hvilken

man her hjemme har arbejdet paa Aandslivets Omraade.

Seavenius: Efter det Foredrag, vi nu hørte om Nationalmuseets hele historiske og kulturelle Betydning for vort Folk, som jo i og for sig har været meget interessant at høre paa, og som jeg ogsaa i alt væsentlig kan godkende, behøver jeg jo ikke at komme ind paa den Side af Sagen. Jeg vil kun ganske praktisk se paa det Spørgsmaal, som ligger for her, om Bygningen, om, hvor den skal ligge, og om den Plan for Bygningen, som er os forelagt, kan siges at være hensigtsmæssig. Der har jo allerede for over 20 Aar eller omtrent 20 Aar siden været Tale om at faa bedre Plads, og en ny Bygning for det oldnordiske Museum og de dertil sig knyttende Museer, det, der nu kaldes Nationalmuseet. Man tænkte den Gang paa at lægge Museet paa Rosenborg Eksercerplads. Heldigvis har dette vist sig at være umuligt. Heldigvis, siger jeg, for jeg er overbevist om, at det vilde have taget sig ganske overordentlig daarligt ud, om man havde lagt en stor Museumsbygning saa nær op ad Rosenborg Slot, de to Bygninger have ikke villet kunne passe til hinanden, Museumsbygningen vilde have slaaet Slottet ihjel. Man har ogsaa tænkt paa andre Pladser, paa den saakaldte kongelige Frugthave paa den anden Side Rosenborg; men ogsaa der er der saa store Vanskeligheder, at der næppe er nogen Sandsynlighed for, at denne Plads kan faas. Endelig har man tænkt paa at lægge Museet i Nærheden af det ny Kunstmuseum, men det forekommer mig, at heller ikke herom kan der ret vel være Tale. Lige op ad Kunstmuseet eller lige over for paa den anden Side den lille Indsø, der er lavet der, vilde det ganske vist ikke paa nogen Maade tage sig ud, og længere hen, inde i det egentlige Østre Anlæg, hvor Kommunen har fuldstændig fri Dispositionsret, kunde Bygningen vistnok blive hensigtsmæssig smukt lagt, blot arkitektonisk set, men det vil ganske sikkert blive meget dyrt at lægge det der, thi paa en Plads, hvor Kommunen ifølge sin Kontrakt med Staten har Ret til at bygge, vil den selvfølgelig ikke overlade Staten en Byggeplads uden at faa den rigtig godt betalt. Allerede af alle disse Grunde har det altid været min Mening, at Museet burde lægges, hvor det nu ligger, det vil altsaa sige, at det burde faa den nødvendige Udvidelse ved Tilbygning til Prinsens Palæ, hvor det nu er anbragt. Men tillige